

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

31 martie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte – Gordilă Nicolae,

Judecători – Covalenco Elena, Diaconu Iurie, Catan Liliana, Guzun Ion,

judecând, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Calendari Dumitru, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe

Belocurenco Iurie Simion, născut la 17 noiembrie 1982,
originar și domiciliat or. Cahul str. C. Negruzzi, 43

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 17.02.2014 - 12.05.2014

2. instanța de apel: 02.06.2014 - 02.12.2014

3. instanța de recurs: 20.02.2015 - 31.03.2015

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 12 mai 2014, acțiunile lui Belocurenco I.S. au fost recalificate din art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, în art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și încetat procesul penal în legătură cu împăcarea părților.

2. Potrivit sentinței, Belocurenco I.S. la 25 ianuarie 2014, în perioada 08.00 – 08.30, urmărind scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a pătruns pe ascuns în biroul de serviciu al Centrului de Sonorizare a Secției Cultură al Sanatoriului „Nufărul Alb”, amplasat în or. Cahul, str. Nucilor 1, de unde a sustras pe ascuns o geantă, în care era notebook de model „Lenovo B560”, cauzându-i întreprinderii daune în sumă de 7200 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Belocurenco I.S., a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, *furtul*, adică, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în încăpere*.

Tot el, la 28 ianuarie 2014, în jurul orelor 14.30, urmărind scopul de a sustrage pe ascuns bunurile altei persoane, a pătruns pe ascuns într-o odaie de locuit, al restaurantului „Codreanu”, amplasat în or. Cahul, str. Prospectul Republicii 15, de unde a sustras pe ascuns o geantă, în valoare de 500 lei, care-i aparține cet. Coteș Alina

Gheorghe, în care se aflau acte personale, card bancar, mănuși în valoare de 250 lei, un portmoneu în valoarea de 450 lei, în care erau bani în sumă de 1000 lei, cauzându-i acesteia daune în proporții considerabile, în sumă totală de 2200 lei.

Astfel, prin acțiunile sale intenționate, Belocurenco I.S. a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, *furtul, adică, sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, săvârșit prin pătrundere în încăpere.*

3. Sentința în cauză a fost contestată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Belocurenco I.S. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu amendă în mărime de 500 unități convenționale. Conform art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentințe, să fie adăugate parțial, la pedeapsa aplicată prin noua sentință, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Cahul din 31.10.2013 – 1 an 6 luni închisoare și prin sentința Judecătorei Cantemir din 20.12.2013 – 1 an închisoare, stabilindu-i acestuia pedeapsa definitivă de 7 ani 6 luni închisoare, în penitenciar de tip semiînchis, cu amendă în mărime de 500 u.c.

În motivarea apelului procurorul a invocat că probele administrate la caz dovedesc vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, ca urmare instanța de judecată neîntemeiat a recalificat acțiunile inculpatului pe acest episod în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și a încetat procesul penal în baza art. 109 Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014 a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința, fără modificări.

Instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a stabilit situația de fapt și de drept, și întemeiat a stabilit circumstanțele cauzei, și anume, că fapta imputată lui Belocurenco I.S. se încadrează în prevederile art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, și întemeiat a ajuns la concluzia de a înceta procesul penal pe infracțiunile prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) și art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, în legătură cu împăcarea părților, fiind administrate și verificate în mod corespunzător de către prima instanță toate probele prezentate, cât și probele cercetate direct și în instanța de apel.

Totodată, instanța de apel a constatat că, în calitate de temeii de calificare a acțiunilor inculpatului începute ca sustragere pe ascuns a bunurilor părții vătămate Coteț A.G. în jaf, organul de urmărire penală a indicat că, după sustragerea ascunsă din apartament a unei genți, inculpatul fiind depistat la ieșire din odaie de Coteț M.C., inculpatul nu a ținut cont de faptul că a fost depistat cu geanta sustrasă în procesul comiterii infracțiunii de furt și aplicând violența nepericuloasă pentru viața victimei, a împins-o într-o parte și și-a prelungit acțiunile sale infracționale, cu scopul sustragerii deschise a bunurilor.

Însă, în viziunea instanței de apel nu și-a găsit confirmare faptul că inculpatul a fost depistat (observat) în timpul luării bunurilor; nu s-a confirmat faptul că inculpatul a aplicat violență cu scopul reținerii bunurilor sustrase, cât și faptul că martora Coteț M. a întreprins măsuri în vederea împiedicării sustragerii.

Mai mult, nu este constatat, în opinia instanței de apel, că inculpatul a conștientizat faptul depistării acțiunilor sale infracționale, dat fiind că afirmațiile acestuia despre săvârșirea sustragerii pe ascuns, nu au fost infirmate prin alte probe.

Totodată, se atestă faptul că, în conformitate cu cererea depusă de către reprezentantul părții vătămate Sanatoriului „Nufărul Alb”, Stoian I. (f.d. 118), și cererea părții vătămate Coteț A. (f.d. 120), prin care au solicitat încetarea procesului penal, invocând că pretenții de natură materială și morală față de inculpat nu au și că s-au împăcat. Iar inculpatul le-a cerut scuze părților vătămate, și a solicitat încetarea procedurii în legătură cu împăcarea lui cu părțile vătămate.

Luând în considerație art. 109 Cod penal, s-a constatat că, sancțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) Cod Penal, prevede aplicarea pedepsei cu închisoare de pînă la 4 ani, iar în conformitate cu prevederile art. 16 Cod penal, după clasificarea infracțiunii, infracțiunea comisă de către inculpat, se atestă la categoria infracțiune mai puțin gravă. Din considerentul în cauză, legea penală admite împăcarea părților fiindcă infracțiunile fac parte din categoria celor mai puțin grave și sînt prevăzută la capitolul VI din Partea specială a Codului penal.

Astfel, instanța de apel după analiza probelor prezentate de către procuror și cercetarea ce a avut loc în cadrul ședinței de judecată, a ajuns la concluzia că vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal și-a găsit confirmare, însă din considerentul că au fost înaintate cereri cu privire la împăcarea părților în baza prevederilor art. 109 CP, concluzia primei instanțe cu privire la încetarea procesului penal în privința inculpatului, este justă.

5. Decizia instanței de apel se contestă cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Calendari Dumitru, prin care se solicită casarea acesteia, în partea recalificării acțiunilor inculpatului de la art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, la art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu dispunerea rejudecării cauzei în această parte pe motiv că s-a făcut o încadrare juridică greșită. La fel nu s-a dat răspuns la toate argumentele invocate în apel.

6. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de

apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerințelor aceluiași articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs. Luînd în considerație faptul că instanța de apel a menținut concluziile instanței de fond privind aprecierea probelor și încadrarea acțiunilor inculpatului, Colegiul întru expunerea concluziilor sale va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Din analiza textuală a recursului declarat, Colegiul constată că se contestă decizia instanței de apel numai în partea acuzării lui Belocurenco I.S. de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, invocînd faptul că în rezultatul aprecierii eronate a probelor administrate la caz, instanța de apel greșit a menținut recalificarea efectuată de către instanța de fond, a acțiunilor inculpatului din prevederile art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal în cele ale art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, ca urmare fiind încetat procesul penal, în legătură cu împăcarea părților.

La acest capitol Colegiul atestă faptul că, conform rechizitoriului inculpatul pe episodul supus judecării a fost învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, *jaful*, adică, *sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, însă instanța de fond a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, *furtul*, adică, *sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșită prin pătrundere în locuință*, concluzie menținută de către instanța de apel.

Instanța de apel în acest aspect a conchis că: *„Astfel, de către instanța de fond, just s-a considerat necesar de a fi recalificate acțiunile inculpatului din infracțiunea prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal, conform indicilor: jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața, cu cauzarea de daune în proporții considerabile, în infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal, conform indicilor: furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane săvârșită prin pătrundere în locuință”*. La baza acestei constatări au fost puse declarațiile martorei principale Coteț M.C.

În acest aspect, Colegiul remarcă faptul că, la etapa urmăririi penale martora Coteț M.C., fiindu-i explicate drepturile și obligațiile sale, precum și fiind avertizată pentru darea de declarații cu bună știință false, conform procesului-verbal de audiere din 28 ianuarie 2014, a declarat că: „La 28 ianuarie 2014, în jurul orelor 14.30, mă urcam pe scări la apartamentul unde locuiește fiica mea Grădinaru Aurelia împreună cu ginerele Grădinaru Vasile, care se afla la et. 3 deasupra complexului „Codreanu” or. Cahul. Urcând pe scări ajungând la ușa apartamentului care era deschis, din apartament brusc a ieșit o persoană care mai apoi a aflat că se numește Belocurenco Iurie, care avea pe umăr o geantă neagră mare și în mână ținea o geantă pentru femei pe care am recunoscut-o ca fiind a fiicei Alina Coteț care în acel moment se afla în apartament. Eu am încercat să-l rețin, unde acesta m-a împins în perete și a fugit pe scări în jos, eu am fugit după el unde am observat cum Belocurenco Iurie ajungând la etajul 2 a scos portmoneul din geantă și a aruncat geanta pe geamul de la scară. Am fugit după el afară și nu l-a mai văzut. Am plecat înapoi în apartament unde am comunicat fiicelor despre cele întâmplate. Tot în ziua aceeași, în jurul orelor 15.30, l-am observat pe Belocurenco Iurie care s-a coborât dintr-un taxi și a intrat în sala cu jocuri de noroc care se afla lângă farmacia veterinară. Tot atunci l-a telefonat pe Grădinaru Vasile, care se afla cu colaboratorii de poliție” (f.d.37).

În instanța de fond martora în cauză a fost audiată, preventiv fiind avertizată de răspunderea penală pentru declarațiile false, ea declarând că: „Eu m-am întâlnit cu el, el pur și simplu se cobora și atingându-mă a fugit repede jos...Lățimea scării este de 1,5 m., când s-a atins de mine nu era special era natural...” (f.d. 147-149).

În cadrul ședinței de judecată în instanța de apel tot aceeași martoră, fiind avertizată de răspunderea penală pentru declarațiile false, a menționat: „...când mă urcam Domnul se cobora jos, am în vedere pe Belocurenco, din grabă noi ne-am atins și el a fugit jos... Nu, eu nu am fost amenințată, influențată... El nu m-a împins special, pur și simplu acolo trecerea este mică, de aceea m-a atins” (f.d.201-202).

Apreciind aceste declarații contradictorii, instanța de apel în decizia sa a conchis doar că: “In prima instanță cât și instanța de apel martora Coteț M. a declarat că în momentul când s-a întâlnit cu inculpatul pe scară, nu i-a spus nimic sau să întreprindă careva acțiuni față de inculpat pentru a-l împiedica în săvârșirea sustragerii”.

Astfel, Colegiul constată că, instanța de apel constatând divergențele apărute în declarațiile depuse de martoră la diferite etape a procesului penal, nu s-a expus asupra faptului contradictorialității acestora, nu a efectuat nici o analiză a acestora, cu argumentarea concluziilor sale de apreciere, ca urmare, nu a elucidat motivul schimbării declarațiilor. În acest context Colegiul atenționează asupra faptului că, scopul instanței de apel în acest sens nu este doar de a depista și constata prezența contradicțiilor în declarațiile participanților la proces, dar și de a înlătura aceste divergențe, fapt ignorat de către instanța de apel.

Colegiul remarcă că o astfel de abordare a problemei menționate de către instanța de apel este contrară prevederilor art. 105, 109 și 260 Cod de procedură penală. Raportînd prevederile menționate la modalitatea audierii martorei de către persoana ce a efectuat urmărirea penală, Colegiul evidențiază că, martorei i-au fost explicate

drepturile și obligațiile sale, aceasta a fost avertizată pentru darea de declarații cu bună știință false, după audierea ei declarațiile fiind citite au fost contrasemnate de ea, astfel, nefiind depistate careva încălcări. Instanțele de fond și de apel nu au dat apreciere acestor circumstanțe.

Ca urmare, instanța de apel, ignorând declarațiile depuse de martoră la etapa urmăririi penale, a admis și a apreciat prioritar numai declarațiile date de ea la etapa instanței de fond și de apel, precum și declarațiile inculpatului, care are dreptul de a nu se autoincrimina, declarații care și au fost puse la baza soluției de recalificare a acțiunilor inculpatului.

În acest context, Colegiul menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă faptul că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complete și obiective.

Termenul "convingere intimă" exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Cu referire la același argument, Colegiul consideră necesar de specificat raportul procurorului Procuraturii de nivelul Curții de Apel Cahul, Calendari D. din 02.12.2014 (f.d. 232-verso) și ordonanța procurorului în Procuratura r-lui Cahul, Țurcan Alexandru din 31.12.2014 (f.d.233), conform cărora la 08.12.2014 a fost începută urmărirea penală în baza art. 312 alin. (2) lit. a) Cod penal în privința lui Coteț M.C. iar

la 31.12.2014 a fost încetată urmărirea penală, clasat procesul penal, cu pornirea procesului contravențional, pentru declarațiile false depuse de ea în cadrul ședințelor de judecată în instanța de fond și de apel, pe cazul supus judecării. Fiind audiată în cadrul acestui proces, Coteț M.C. a recunoscut integral vinovăția sa în cele imputate, comunicând că dînsa, a depus declarații minciunoase în instanțele judecătorești din motivul că i s-a făcut milă de mama inculpatului Belocurenco I.S., care permanent plîngea.

Astfel, în opinia instanței de recurs, instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, fiind prezentă discrepanța între cele reținute de instanțe și conținutul real al probelor, ignorarea unor aspecte evidente, ce au avut drept consecință pronunțarea de către instanța de apel a unei concluzii premature, precum: *„Însuși, aceste circumstanțe privind transformarea sustragerii închise în deschisă nu au fost confirmate prin probe veridice, pertinente și concludente în ședințe de judecată”*, nefiind analizată la modul convenit acțiunile și intenția inculpatului, prin prisma aprecierii juste a declarațiilor martorei Coteț M., de la etapa urmăririi penale, fapt ce permitea a trezi bănuieli rezonabile privind observarea lui de către o altă persoană în momentul sustragerii bunurilor, întreprinderea măsurilor de către Coteț M.C. în vederea împiedicării sustragerii, precum și aplicarea de către inculpat a violenței nepericuloase pentru viață, circumstanțe care trebuiau verificate minuțios de către instanța de apel.

În consecință, instanța de apel a admis o eroare de fapt, urmată de o încadrare juridică greșită, exprimată prin recalificarea acțiunilor inculpatului din art. 187 alin. (2) lit. e), f) Cod penal în art. 186 alin. (2) lit. c) Cod penal.

Rezumînd cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, încadrarea juridică corectă a acțiunilor lui Belocurenco I.S., să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel selectiv a apreciat cîteva probe, ignorînd celelalte, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității lor, expunînd temeiul respectiv și argumentînd clar concluziile sale în decizia adoptată.

Alt aspect, pe care Colegiul îl consideră necesar de elucidat este conținutul apelului declarat de către procuror. Astfel, Colegiul menționează că procurorul, nefiind de acord cu concluzia instanței de fond, în apel a invocat aprecierea eronată de către instanța de fond a probelor administrate la caz, care confirmă vinovăția inculpatului de cele incriminate, menționînd și declarațiile martorei Coteț M. la etapa urmăririi penale.

Lecturînd textul deciziei supuse judecării, Colegiul constată că acesta a fost ignorat totalmente.

Din prevederile art. 414 alin.(3) Cod de procedură penală, rezultă că instanța de apel, judecând apelul, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Decizia instanței de apel, conform art. 417 Cod de procedură penală, trebuie să cuprindă fapta constatată de prima instanță și conținutul dispozitivului sentinței, fondul apelului și temeiurile de fapt și de drept care au dus după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Din conținutul deciziei instanței de apel, instanța de recurs constată că aceste prevederi legale totalmente au fost ignorate, și anume instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel.

Nepronunțându-se asupra motivelor invocate de apelanți, instanța de apel s-a redus la o frază generală „*apelul este neîntemeiat*”, fără a stabili temeiurile de fapt și de drept care au dus la respingerea apelului declarat.

În această situație, Colegiul atestă temeinicia invocării de către partea acuzării în cererea de recurs ordinar a acelorași argumente care au fost invocate și în cererea de apel, luînd în considerație ignorarea lor de către instanța de apel.

Astfel, Colegiul constată că și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurent și prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) și 12) Cod de procedură penală: „*instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței, faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*”, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Tot odată Colegiul remarcă faptul că, recurentul a invocat ca temei pentru recurs și art. 427 alin. (1) pct. 16) Cod de procedură penală: „*norma de drept aplicată în hotărîrea atacată contravine unei hotărîri de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*”. În argumentarea acestui temei recurentul a menționat Hotărîrile Plenului al Curții Supreme de Justiție nr. 23 din 28.06.2004 și nr. 22 din 12.12.2005.

Însă Colegiul atenționează că legislatorul la acest temei, în calitate de „*hotărîre de aplicare a aceleiași norme date anterior de către Curtea Supremă de Justiție*” a învederat o hotărîre adoptată anterior pe un caz concret de către Curtea Supremă de Justiție, unde au fost aplicate și interpretate norme de drept, similare cu cele aplicate în hotărîrea contestată, dar nu o hotărîre explicativă ale Plenului Curții Supreme de Justiție privind aplicarea prevederilor legale în practica judiciară, ce are un caracter de recomandare.

În aceste împrejurări, Colegiul penal lărgit consideră că, erorile comise de către instanța de apel, nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece instanța de recurs nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza pe fond, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesual penale.

La rejudecarea cauzei Curtea de Apel Cahul urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia: să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel; să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă

conformitate cu cerințele legii; să le dea apreciere cuvenită în ansamblu, cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate; să verifice motivul schimbării delarațiilor de către martora Coteș M.C., luând în considerație ordonanța de încetare a urmăririi penale cu tragere la răspundere contravențională din 31.12.2014; să elucideze faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date; să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate; să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate și de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admite recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Calendari Dumitru, se casează total decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 02 decembrie 2014, în cauza penală privindu-l pe **Belocurenco Iurie Simion** și se dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 21 aprilie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion